

Oplysning om, er, hvorledes det har været muligt at afgive de dertil knyttede Revisionspaategninger, naar Regnskaberne gav saa lidt eller saa slet Oplysning og skjulte saa meget overfor Mejerierne, som de gjorde. Saaledes staar der f. Eks. under Regnskabet for 1891: „Foranstaaende Oversigter og Regnskaber have vi gennemgaaet og sammenholdt med Foreningens Bøger, Afregninger og andre Papirer og have intet fundet derved at bemærke“. (Alfred Christensen: Var de ikke underskrevne?) Jo, de var underskrevne af de to daværende Revisorer, som ogsaa have været Revisorer i de følgende Aar. Men samtidig var der indført og autoriseret af Bestyrelsen en Anmærkningsprotokol for Revisorerne. Den samme Paategning findes for alle følgende Regnskaber, altsaa, at de ere eftersete, og at det hele er i Orden. Men f. Eks. for det Regnskab, som findes for 1891, have de samme Revisorer tilført Protokollen — og tilført det vel at mærke den samme Dag, den 16. Februar 1892, som Revisionserklæringen for Regnskabet er afgiven —, at Smøreksporthforeningen har et Tilgodehavende i England, at der under Driftsomkostninger er indbefattet Renter til et samlet Beløb af $45\frac{1}{3}$ Tusind Kr., nemlig som Renter til Mejerierne et mindre Beløb paa lidt under 10,000 Kr. og til Sparekassen 35,554 Kr., og de have tilføjet, at der altsaa skyldes Sparekassen 1,223,735 Kr.; det var for øvrigt vokset i Løbet af 6 Uger med $\frac{1}{3}$ Mill. De have fremdeles tilført denne Protokol til Oplysning for Bestyrelsen, at der savnes Kontokuranter pr. 31. December 1891 fra England, saaledes at Forholdet mellem Tilgodehavende og Gæld ikke har kunnet oplyses, og endelig have de fundet Fejlregningsbeløb i ældre Afregninger fra det engelske Firma Willer & Riley. I den denne Protokol blev fremlagt for Bestyrelsen, blev der holdt Generalforsamling, saaledes at Bestyrelsen ikke forinden denne kom til Kundskab om disse Bemærkninger, som Revisorerne havde faaet Lejlighed til at gøre; og først over 3 Uger efter, at Generalforsamlingen er holdt og har godkendt dette Regnskab, der skjuler saa meget, holdes der Bestyrelsesmøde, hvor Bestyrelsen selvfølgelig var gnaven i Hovedet over, hvad der var passeret, men endte med at blive fornøjet med, at Alberti dog erklærede sig personlig ansvarlig for Kreditten.

Det samme gentager sig ogsaa de følgende Aar. Med Hensyn til Regnskabet for 1892 gøre Revisorerne opmærksom paa,

at den Kreditor- og Debitorliste, de have forlangt i Aarets Løb, ikke er skaffet til Veje, og at man saaledes ikke har kunnet oplyse noget om Forholdet mellem Tilgodehavende og Gæld — det har ikke kunnet undersøges —, og at der ikke var sendt Kontokuranter til alle Forretningsforbindelser. De tilføje endvidere, hvad der ikke fremgaa af Regnskabet, at Kul- og Foderstofafdelingen havde et Underskud paa 33,621 Kr. De nævne, at Gælden til Sparekassen er vokset i Løbet af Aarets til første Maaneder, fra Regnskabets Afslutning ved Nytaar til den 28. Februar, fra godt $\frac{1}{2}$ Mill. til godt $1\frac{1}{4}$ Mill., at der fra England er indgaaet 70,617 Kr. i Renter, hvilket er fradraget i Driftsregnskabet, saaledes at medens Driftsomkostningerne skulde udgøre noget over 200,000 Kr., figurere de kun med et Beløb paa 130,000 Kr. Men Mejerierne og alle interesserede faa ikke i Regnskabet Oplysning hverken om Gælden eller om Renterne fra England — de ere, som sagt, fradragne i Driftsudgifterne —, lige saa lidt som det nævnte Underskud kom frem i Balancen. Tidligere havde man ogsaa skilt de enkelte Afdelinger ad; men her i dette Aar havde man bragt det sammen altsammen i en stor Kage.

Naar vi gaa videre til Regnskabet for 1893, lyder ligeledes Paategningen: Nærværende Opgørelses Overensstemmelse med forelagte Bøger osv. konstateret. Men ogsaa her holdes det skjult, at fra England er der kun Kontokuranter fra Willer & Riley, at Foderstofafdelingens Regnskab ikke var opgjort, at Gælden var mere end fordoblet fra den 31. December til den 28. Februar, den Dag, de gjorde deres Revisionsantegning, at der i Driftsomkostningerne var fradraget 33,366 Kr. som Renter fra England, og at en Del af de udestaaende Fordringer var af tvivlsom Værdi.

Jeg kan nu ikke forstaa, hvorledes disse Revisorer ikke ere blevne saa mistænksomme overfor Alberti, at de have sagt: Nej, under disse Forhold ville vi ikke være Revisorer mere; saa meget mere som de selv i de følgende Aar stille Krav om, at der skal en Statusopgørelse til, som alle Mejerierne skulle være bekendte med. I Forbindelse med Regnskabet for 1894 forlange de fremtidig specificerede Opgørelser fra alle engelske Forbindelser og kræve dem vel at mærke forsynede med de paagældende Agenters Underskrifter, hvilket jo vidner om den Mistillid, de dog nu maatte have til Alberti, og lige-